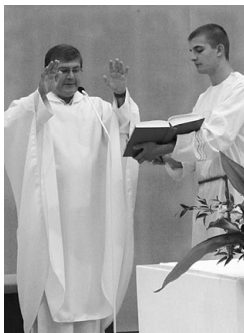

Přejeme krásné,
požehnané léto
a šťastné
návraty
z cest!

*Poznávej ho na všech svých cestách,
on sám napřímí tvé stezky.*

Př 3,6

26. 5.
8. výročí
posvěcení
KCMT

29. 5.
Noc kostelů

7. 6.
Den dětí

Kalendář farních akcí na školní rok 2015/2016

- 4. 9. 2015 Výročí posvěcení kostela sv. Františka; bohoslužba u sv. Františka
- 5. 9. 2015 Pouť v KCMT (bl. Matka Tereza)
- 17. 9. 2015 Zpovědní den pro děti (KCMT)
- 3. 10. 2015 Farní den; mše svatá u sv. Františka v 10.00 hod.
- 4. 10. 2015 Pouť u sv. Františka
- 2. 11. 2015 Dušičková pobožnost na chodovském hřbitově
- 9. 12. 2015 Zpovědní den pro děti (KCMT)
- 15. 12. 2015 Zpovědní den pro farnost u sv. Františka
- 15. 1. 2016 Farní ples
- 6. 2. 2016 Masopustní veselice
- 10. 2. 2016 Popeleční středa
- 13. 2. 2016 Den nemocných (udílení svátosti nemocných, kulturní program pro seniory).
- 29. 2.–6. 3. 2016 Jarní prázdniny: Praha 1–5
- 6. 3.–13. 3. 2016 Jarní prázdniny: Praha 6–10
- 10. 3. 2016 Zpovědní den pro děti (KCMT)
- 17. 3. 2016 Zpovědní den pro farnost
- 22. 5. 2016 První sv. Příjímání
- 26. 5. 2016 Výročí posvěcení KCMT – bude překryto svátkem Těla a Krve Páně
- 29. 5. 2016 Posvícení – farní odpoledne v KCMT

květen 2016 Noc kostelů

23. 6. 2016 Zpovědní den pro děti

Návrh termínů pro setkání pastorační rady:

17. 9. 2015; 26. 11. 2015; 4. 2. 2016;

21. 4. 2016; 9. 6. 2016.

Prázdniny, které nemusí být prázdné

To slovo prázdniny mne vždy znovu a znovu překvapuje, protože prázdniny ještě nikdy nebyly prázdné. Skoro vždy mi přijde, že jsou dokonce naplněnější než jiná období roku. Dokonce většinou ty plné byly nejkrásnější. Já bych ale opravdu přál každému, aby byl ten čas prázdný od věcí, které člověka činí prázdným. Přejí všem, aby ten čas byl prázdný od zla a hádek, prázdný od nudy a nesmyslné zahálky, prázdný od shonu a zmatku, prázdný od neřádu a nesmyslných nároků na sebe i druhé, prázdný od hloupých a zlých, prázdný od prázdna bez smyslu k životu, prázdný od beznaděje. Naopak ať jsou naše prázdniny jakési pomyslné „plniny“: ať jsou plné Boží přítomnosti, ať jsou plné krásných a čistých vztahů, ať jsou plné zurčící radosti a smíchu jak horský potok, ať jsou jásotem svobody vedoucí k dobru, a ať je všude přítomné živé srdce hledící k životu, ať jsou plné rošťáren našich potomků, ať jsou plné krásných tváří. Ať nám vším tím a ještě mnohem větším dobrem žehná Bůh a pro vítězství vlastního Syna na kříži nad smrtí nás střeží od nesmyslnosti a prázdnoty zla.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, na začátku prázdnin vám přeji za redakci požehnané prožití léta, Boží ochranu, dostatek odpočinku a načerpání nových sil. Ať je tento čas pro vás a vaše rodiny časem setkání jednoho s druhým a také využitou příležitostí setkání se s Pánem jinak a nově! Ať poznáte znovu a hlouběji Jeho lásku a naplní vás to radostí! Vždyť toho, kdo se snaží žít s Pánem poctivě, upřímně a touží plnit Jeho vůli, nemůže nic odloučit od Jeho lásky, a to nás má naplňovat radostí a pokojem, který není z tohoto světa. Použiji slova Matky Terezy z Kalkaty: **„Důvěřujte dobrému Bohu, který nás miluje, který se o nás stará, který všechno vidí, všechno ví, může udělat všechno pro mé dobro a pro dobro duší.“**

Katka

BOŽÍ DOTYKY KOLEM NÁS...

Prázdniny a dovolená – doba určená k našemu relaxu, k načerpání nové energie a síly do života. Ale také doba, kdy můžeme objevovat nádhery stvořitelského díla i svého vlastního života. Úžasné je sledovat život v přírodě, pozorovat západ slunce a hvězdy na obloze, denní zář, která proniká do života kolem nás.

Často jsme uchvázeni, když se zastavíme a díváme se srdcem do této nádhery. Uvědomujeme si, že Bůh je krása, soulad, pravda a dobro. Všude můžeme poznat Boží dotyk. Ať je to na louce nebo v lese, u moře nebo v horách. Může to být v galerii, v koncertní síni nebo v opeře. Kdykoli se setkáme s tímto úžasným Božím dotykem, probudí se v našem srdci hluboká touha po Boží blízkosti, po Bohu, který nás volá k cestě vpřed.

Svatý Augustin to vyjadřuje ve svém Vyznání: „Jakmile jsem Tě poznal, povznesl si mě k sobě, abych viděl, že mnoho lze vidět. Oslepil jsi chorobný můj zrak, záře přejasným svým světlem, umdlával jsem láskou a hrůzou ... A hledal jsem cestu, na níž bych nabyl síly schopné požívatí Tebe; nemohl jsem ji však nalézt, dokud jsem neobjal prostředníka mezi Bohem a lidmi, člověka Ježíše Krista.“

Augustin dospěl k poznání, že pokud krása, soulad, pravda a dobro Boží se nás mohou dotknout skrze stvořené dílo, oč víc se nás mohou dotknout skrze Ježíše Krista. Augustina veškeré hledání přivedlo právě k Ježíši Kristu.

K tomu všemu je nám prospěšná modlitba. „Proste a dostanete...“ Modlitbou se pokoušíme o rozhovor s Bohem, modlitbou se pokoušíme Bohu naslouchat a být vůči Bohu vždy přístupní a otevření. Pravidelná modlitba nás vede k tomu, co znamená milovat Boha celým svým srdcem, celou svou myslí a celou svou duší. Každý den je třeba obracet se v modlitbě k Bohu a je rovněž nutné zamyslet se nad naším pracovním dnem, zda nás práce úplně nepohlcuje a zda máme také čas na odpočinek, na své blízké, na svou rodinu, na společnou dovolenou. Je mnoho otázek, na které je potřeba udělat si čas. A modlitba nám ukáže, co znamená „miluj bližního svého jako sám sebe“. Kdo nemiluje sebe, nemůže milovat ani druhé lidi. Lidský život je o lásce, harmonii těla i duše. Proto čas o d času se musíme zastavit, zevrubně přezkoumat svůj způsob života a případně ho vylepšit tím, že mu dodáme právě tu harmonii života. Možná, že budeme muset radikálně změnit směr, kterým se náš život ubírá, abychom mohli vést takový život, který by byl Bohu milý.

Stále platí: „napřed hledejte Boha a jeho království a v tomto hledání nikdy neochabujte.“ Vždyť Bůh je láska, kterou denně potřebujeme k spokojenému a šťastnému životu.

Přeji vám všem i sobě klid, pohodu, správná rozhodnutí, krásné a milé prázdniny, hezkou dovolenou, a hlavně život ve stálé blízkosti Boží – Amen.

Váš jáhen Pavel Urban

ZPRÁVY z KCMT

Milí farníci,

v KCMT máme za poslední měsíc několik novinek. Firma H-izolace již dokončila opravu izolace střechy nad vstupem u věže. Pozvali jsme také pana truhláře a výsledkem je nová část kuchyňské linky – pultík se skříňkami, kde budeme trvale skladovat všechny termosky a velké hrnce. Nechali jsme také opravit dvířka kasiček u vchodu, které byly před časem vylomeny zlodějem, a přidat uzamykatelné úložné prostory v šatně/krámku.

V suterénu jsme zprovoznili druhé sociální zařízení v blízkosti velké klubovny, které se doposud využívalo jako skladovací prostor. Pro větší farní akce

máme k dispozici dva nové grily zakoupené z vašich darů určených právě k tomuto účelu; stávající grily již totiž dosloužily.

Dozvěděli jsme se výsledky grantového programu MČ Praha 11 pro druhé pololetí letošního roku a velmi nás těší, že souhrnnou částkou 48.000 Kč budou finančně podpořeny následující aktivity naší farnosti: adventní koncerty, divadlo v rámci Adventního jarmarku, divadelní představení pro školy, taneční čaje a koncert vážné hudby, kterým se farnost zapojí do Dnů Prahy 11.

Potkala nás tento měsíc bohužel i novinka nemilá v podobě vloupání do prostor Charity.

Přeji vám všem krásné a požehnané léto, pěkné prázdniny a vydařenou dovolenou.

Karina Juráková
ředitelka KCMT

Pokračování oprav v kostele sv. Františka na Chodově

V roce 2018 bude náš farní kostel sv. Františka z Assisi slavit 80. výročí posvěcení. V minulých letech se už ledacos udělalo pro to, aby byl důstojným a také příjemným prostorem pro setkávání s Pánem, ale ještě toho dost zbývá dotáhnout. Proto na poslední schůzi ekonomické rady farnosti (ERF) bylo rozhodnuto o další etapě oprav. V letošním roce bychom se rádi pustili do rekonstrukce oken směrem na hlavní ulici a oken lodi kostela, případně dokončení opravy topení v klubovnách. Co se týče oken, ekonomická rada vybírala mezi dvěma nabídkami, vypadá to, že bude vybraná výhodnější nabídka firmy Pars Building, a.s. z Prahy 6, vypracovaná panem ing. P. Štursou, která již realizovala opravu prosklení v ložském roce.

Okna sakristie a kluboven, kterými se kostel obrací k hlavní ulici, jsou dřevěná okna typicky paneláková, a ne kostelní. Rádi bychom je vyměnili za okna pro kostel vhodnější: 4 pravděpodobně dvojdielná okna hliníková s trojsklem, z toho 2 v přízemí nerozbitná, v ceně celkem za 115 tis. Kč včetně DPH. Zlepšila by se tím i hlučková a tepelná izolace prostor, které jsou v současnosti nevytopitelné a velmi hlučné; bude též možno odstranit z dolních oken nepěkné a nepraktické mříže.

Okna v lodi má kostel stále ještě původní, ale jsou už v dost špatném stavu, vydroluje se jejich usazení ve fa-

sádě a jejich oprava je nutná. Proto navrhujeme vyměnit stará venkovní okna za nová hliníková s dvojsklem (mléčný connex). **Výměna by se týkala pouze vnějších oken zasklívaných zvenku, vnitřní barevná mozaiková okna zůstanou zachována.** Jde o osazení trojdielných 14 fixních oken a 4 oken se sklopným křídlem na větrání. Každé okno se skládá z šesti tabulek, tedy dohromady máme 108 okenních tabulek. Celková cena nabídky vychází na 511 tis. Kč včetně DPH. Napadlo nás nabídnout jednotlivcům, rodinám i společenstvím možnost finanční adopce jednotlivých okenních tabulek; cena jedné tabulky vychází asi na 4 700 Kč. Připravili bychom v kostele plánek všech oken, kde si bude každý moci vybrat tu svou část. Samozřejmě se o jednu tabulku může podělit více rodin či jednotlivců. Plánek se jmény dárců by pak zůstal v kostele trvale vyvěšen na vhodném místě. Pokud by někdo chtěl zachovat anonymitu, samozřejmě by to bylo umožněno. (Dary v hoto- vosti bude možné vložit do obálky se jménem a adresou a odevzdat osobně v sakristii, dary na bankovní účet lze posílat na účet farnosti **č. 19-9362170227/0100, var. symbol 1155.** Prosíme do zprávy pro příjemce uvést jméno a adresu dárce, jinak nelze dar identifikovat a zaslat potvrzení o daru. Farnost na dary vyšší než 1 000 Kč vystaví potvrzení o daru pro daňové účely.)

Těšíme se na spolupráci s vámi na tomto božím díle, na vaše připomínky a názory a děkujeme vám předem za vaši pomoc a štědrost.

Za ERF Jana Friedová

SETKÁVÁNÍ S KRISTEM VE SVÉM SRDCI

Ve dnech 1.–6. 6. 2015 se v celé Praze konaly Dny víry, které jsou v dnešní době cestou k obnovení duchovního života člověka. Tento duchovní život má každý z nás, ale mnohdy ho moc nevnímáme. Proto chci touto cestou poděkovat P. Michaelovi Špilarovi, že mne pozval, abych v místních domovech pro seniory na Doňovalské a v Hájích navštěvoval seniory spolu s týmem, který byl patřičně vyškolen.

Čekali na nás asi 500 lidí, ale byl jsem moc překvapen, že jen nepatrné množství bylo zatrpklých. O to víc mne potěšilo, když některý ze zatrpklých seniorů procitl a ožil, a já mohl na vlastní oči vidět velký zázrak, který Bůh během návštěvy a rozhovoru vykonal. Zažili jsme moc krásné chvíle, na které budu rád vzpomínat, protože vidět tolik krásných lidí pohromadě, kteří jsou Bohu nejenom vděční za každý den svého života, ale kteří s důvěrou svěřili svůj život do rukou Krista, to se v dnešní době tolik nevidí. Hodně jsem od nich načerpal, a mne osobně to vede k vnitřnímu obrácení a pokání. Mám se od těchto lidí ještě mnoho co učit.

S námi ve skupince byli i někteří dobrovolníci z farnosti svatého Františka, kterou P. Michael Špilar spravuje. Chci touto cestou poděkovat především Pavlovi Tvrděmu a jeho paní, Václavovi Audy-mu, Pavlovi Urbanovi a Blance Pitřincové, kteří nám moc pomáhali v novém prostředí. Myslím, že pro všechny z nás, kteří jsme seniory navštěvovali, to byl hodně obohacující týden. Nepřinášeli jsme jenom Krista a jeho Boží království do srdcí senio-

rů, ale především jsme se setkávali a komunikovali s Kristem ve svém srdci, ve svém životě. A On nás proměňuje k obrazu svému. Ze srdce přeji každému z vás něco podobného zažít. Páteru Michaelovi ale i ostatním členům skupinky ještě jednou děkuji. Pán náš Bůh vám všem žehnej a daruj svůj pokoj!

br. Juniper Josef Oravec OFM, z Plzně.

BOHATSTVÍ ŽIVOTA VMĚSTNANÉ DO PÁR CHVIL

Asi měsíc před konáním Dnů víry mě otec Michael poprosil, jestli bych se v jejich rámci nezúčastnila návštěv v domově pro seniory. Trochu jsem žasla, protože v tomto ohledu nemám vůbec žádné zkušenosti, nepočítám-li staroušky ve vlastní rodině a nejbližším okolí, jenže tak to máme víceméně všichni. Přes velké váhání jsem se rozhodla souhlasit, především díky svému přesvědčení, že otec Michael má s Duchem svatým přímější a intenzivnější kontakt než já a tudíž ví, co činí. S postupem času ve mně narůstaly obavy a hlavou mi kolobaly obrazy všemožných trapasů a nepříjemností, které tam na mne čekají. Řekla jsem si, že nemohu nabídnout nic víc než svou prostou existenci a zbytek prostě není na mně.

Tak přišel den D a před Domovem pro seniory na Hájích jsem našla bratra Ginepra ve františkánském hábitu a několik dalších ochotných lidí s modrošedými plackami Dnů víry na hrudi. Bylo nás devět a rozdělili jsme se po dvou, jen já coby totální nováček jsem byla do třetice s paní Renatou a bratrem Gineprem. Sestřičky na nás byly vlídné a ochotně nás směřovaly k pokojům. Stres ze mne brzy spadl. Někteří lidé nás odmítli už ve dveřích a někteří nás laskavě zvali dál. Klid a přijetí, které z bratra Ginepra vyzařovaly, působily na naše hostitele jako balzám, zbavovaly strachu před neznámými lidmi („Co tady vlastně chtějí?“) a otevíraly cestu. Před námi se odvíjely příběhy a životní osudy vrásčitých tváří na lůžkách. Ani jsme se nemuseli moc ptát, naši hostitelé chtěli povídat a sdílet svou cestu životem. Nepovídalo se vlastně o víře jako takové, spíš o životě a jeho hodnotách, dost často se slova jako Bůh a víra vyhoupla jakoby sama od

sebe. Nikdo, ani ti, co se označovali striktně jako nevěřící, neodmítli, když jsme se ptali, zda-li se směje s nimi či za ně pomodlit.

Velmi obohacující byl pro mě pohled bratra Ginepra na toto životní údobí jako na očistnou fázi přijetí sebe sama a svého života. I jeho povídání o přístupu k lidem, kteří v sobě roky nosí viny a mají pocit, že už je na všechno pozdě, kteří se bojí po tolika letech smířit s lidmi i Bohem, protože by se něco zásadního změnilo. Oni už nechtějí změnu, bojí se jí. Nejveselejší zážitek nám nachystala odbojná stařenka téměř 90letá, která však přesně věděla, jak to v životě chodí. Sebe deklarovala jednoznačně jako těžce nevěřícího člověka, ale velice laskavě nás vítala. Povídala, povídala a nabídl nám i své životní krédo, kterým se celý život řídí. Bylo velmi těžké se nezačít smát, protože její vnitřní zákony byly jinými slovy řečená půlka Desatera. Ale i tato naprosto nevěřící paní ráda souhlasila, abychom se za ni pomodlili.

Nejsilnější zážitek čekal v pokoji, od něhož nás sestřička zrazovala, protože klientka už moc nevnímá. „Nevadí, alespoň se za paní pomodlíme“. Na lůžku uprostřed pokrývek prázdný pohled vyhaslých očí, bílé vlasy kolem pohublých tváří a kostnatá ruka na pokrývce. Bratr Ginepro se pokouší jednoduchými otázkami navázat minimální kontakt. Marně. Oči po nás tiše kloužou. Ginepro se začíná nahlas modlit. Drobná postava pod pokrývkou se „rozhovoří“ – ale jsou to jen nesrozumitelné zvuky, žádné slovo, žádný smysl, nejvic to připomíná krákorání. Ginepro se modlí nahlas dál, paní Renata vedle mě se zabrala do tiché modlitby v jazycích; mlčky stojím a snažím se vnitřně přidat k Gineprovi a nerušit, protože mi myšlenky běhají k mým starouškům a k našemu poslednímu loučení. A najednou, když Ginepro nahlas prosí, aby Ježíš vzal paní do své náruče a konej-

šivě ji přenesl do nebeského království, z nesrozumitelného krákorání vyplují zcela jasně slova „To On dělá pořád“ a dál se tiše line krákorání. Strnu a zapomínám dýchat. Oba moji kolegové jsou ponořeni do modlitby. Když skončí, Ginepro se sklání k drobné postavičce na lůžku a žehná ji. Tvář s bílými vlasy se k němu otočí a odmění ho tak krásným, milým, dobrotivým a hlavně vědoucím úsměvem, že si ho snad paní už půjčila od andělů.

S paní Renatou to sledujeme s velkým rozechvěním. Jdu se také rozloučit. Jako tenkrát s babičkou, je to tak podobné. Jenže babička už byla pod opíaty a její oči mi unikaly do spánku. Netroufám si na požehnání, jen cosi šeptám a hladím kostnatou ruku na pokrývce. Ale bělovlasá tvář si mě také najde a vykouzlí pro mě něžný láskyplný úsměv a do široka rozzářené šťastné oči. Paní Renata neváhá ani vteřinu, i ona dostane svou odměnu v podobě nádherného úsměvu. Odcházíme, jen já, než dovolu dvere, hledám ještě pohledem. Ale na lůžku hledí už jen vyhaslé oči. Zdá se mi, že na moje soukromé, šťouravé otázky, co se děje s duší, když mozek přestává pracovat, se mi dostalo jasné odpovědi.

Když nastal čas, abychom nechali naše hostitele odpočívat, scházíme se dole. Jenže jsme sami, ostatní skupinky nechtějí jejich staroušci pustit. Chci domů, abych mohla to všechno, co ve mně plave, popsat do slov a podělit se. Ale bratr Ginepro mě jen tak nepustí. Ještě modlitba a požehnání. Trapasy ani nepřijemnosti se prostě nekonaly. Bylo to něžné lidské, bolavé i radostné, bohatství života vměstnané do pár chvil. Váhám, jestli strávený čas byl darem pro mě nebo darovaný někomu jinému. Vždyť jsem jen plula na vlnách, které vytvořil někdo jiný. Ale nakonec zjistím, že odpověď slyšet nepotřebuji...

Blanka Pitřincová

FARNÍ ZÁJEZD NA DOMAŽLICKO / 13. 6. 2015

Tentokrát farní zájezd směřoval na Domažlicko, rodného kraje J. Š Baara (1869–1925), spisovatele a katolického kněze, a také do rodného kraje hudebního skladatele Jindřicha Jindřicha, autora chodského slovníku.

Domažlice

Vyjžděli jsme opět od Komunitního centra Matky Terezy na Jižním Městě v 7 hodin ráno. Jáhen Pavel nás na počátku cesty pozdravil a seznámil s plánem cesty. Také se zmínil, že naše cesta na Domažlicko se koná v den narození sv. Antonína z Padovy. K památce sv. Antonína řekl kromě jiného, že tento světec je patronem znovunalezení ztracených věcí. Potom jsme se tradičně pomodlili růženec.

Na naší cestě do Domažlic jsme projížděli Dobrušku, kde působí řád premonstrátů. Mají tam kostel sv. Víta. Přejeli jsme řeku Radbužu a projeli

městem Chotěšov, kde je klášterní kostel. A to už jsme byli před Domažlicemi, kde jsme se zastavili na 2,5 hodiny. Prohlédli jsme si kostel Narození Panny Marie na Domažlickém náměstí se známou kulatou věží. Na věž většina z nás vylezla. Nahoře jsme se kochali výhledem na Domažlice a jejich okolí. Měli jsme také možnost prohlédnout si muzeum kraje a další pamětihodnosti. Odjžděli jsme plní dojmů.

Další zastávka byla na kopci Vavříneček, který se též nazývá Veselá hora. Zdejší barokní kostel z roku 1775 je zasvěcený sv. Vavřinci. Je to oblíbené výletní místo s dalekým rozhledem a konají se zde poutě.

Odpoledne jsme navštívili muzeum Jana Sladkého, zvaného Kozina, v Újezdě a dům, kde dožil Jindřich Šimon Baar v Klenci pod Čerchovem. Nyní je zde jeho muzeum. V Klenci jsme byli též na hřbitově, kde je J. Š. Baar pohřben. Na závěr cesty jsme ještě vyjeli na Výhledy, kde kraji vévodí Baarův pomník od sochaře L. Šalouna z roku 1933.

Na kopci Vavřínečku

Odtud jsme již směřovali zpět do Prahy. Cestou jsme se ještě zastavili v Horšovském Týně. Krásný zámek zde byl již bohužel zavřený (bylo už 17 hodin). Sladkou tečkou našeho zájezdu ale byla cukrárna Antonie v Horšovském Týně, kde jsme se posílili výbornou kávou, zákusky a chodskými koláči a vydali se na zpáteční cestu do Prahy.

Naše cesta byla jako vždy ukončena modlitbou. Poděkovali jsme Pánu Bohu za krásně strávený den s našimi blízkými ve farním společenství při kostelech sv. Františka na Chodově a Matky Terezy na Jižním Městě. Za vše patří dík jáhnovi Pavlu Urbanovi a Ireně Řivnáčové, kteří tyto farní zájezdy pořádají a organizují.

Jiřina Švejdová

Kostel sv. Vavřince

ZASTAVENÍ K NOVÉMU NADECHNUTÍ

■ Ráda bych poděkovala za možnost nadechnout se na program pro maminky, který jste připravily. Oslovilo mne každé zastavení, některá ťuknutí byla silnější. Hodně oslovující byl komentář ke zkoumání vlastní chuti – zda ve shonu vymýšlení, co bude chutnat mému muži a mým dětem – ještě vůbec vím, co chutná mně. Intenzivním zaklepáním byl i film. U korálků jsem si ráda popovídala, hudbu mi děti bohužel poslouchat nedopřály. Zamyšlení nad vůněmi bylo obdobné jako u chuti (stále mi naskakovalo, zda by to vonělo i dětem). K Marušce jsem se bohužel nedostala – těším se na jindy.

Hanka B.

■ Chtěla bych přidat malou „ozvěnu“ na Dny víry (program maminek s dětmi v KCMT). Tak trochu „náhodou“ jsem byla zrovna v neděli s dětmi na bohoslužbě, když byla první zmínka o možnosti se zapojit. Líbil se mi od začátku nápad jednotlivých smyslů jako zastavení. Musím přiznat, že jsem velmi vděčná, že jsem mohla být při tom nejen jako

přímý účastník, ale i něčím malinko přispět a tím nahlédnout trochu do zákulisí i společenství maminek farnosti KCMT, kde se vytvořila příjemná tvořivá atmosféra. Vše plynulo tak nějak přirozeně a pohodově, bez stresů nebo nervozity.

Nejvíce mě oslovila zastavení čich a chuť. Drobné kytičky bylinek potěšily nejen čich, ale i zrak. Důmyslně vybrané vůně ve skleničkách hezky kontrastovaly s jemnou vůní bylinek. U chuti to byl mix slaných i sladkých pochutin (zvolila jsem slané chutě s kouskem ovoce), které nejsou většinou běžné na stole, a stačí pár kousků pro nabuzení chuťových pohárků.

Byla jsem překvapená, jak se zabavila moje tříletá dcera. Jednoznačně zvítězila barevná plastelína, ale líbily se jí i vláčky a lego. V pátek ráno chtěla zase jet na Háje, že tam má kamarádky a bude si tam s nimi hrát.

Míša R.

ÚTERNÍCÍ O DNECH VÍRY

S Úterníky jsme se také účastnili Dnů víry a během týdne jsme nejen chodili na koncerty a přednášky, ale také ráno rozdávali kolemjdoucím koláčky s pozvánkami. Rádi bychom se o své dojmy z celého týdne podělili s vámi.

■ **Markétka, 21 let:** Mně osobně se nejvíce na Dnech víry líbila celková ta atmosféra. Když jsem jela na jakýkoliv program (např. otevřená mše pod širým nebem u sv. Václava či koncert OpenHeart na Jiřáku), viděla jsem, že věřící „vylézali z díry“, dávali to na sobě poznat, tu a tam měl někdo na sobě placku nebo rozdával letáčky a zval na akce, nebo stánky před každým kostelem. Mohu říci, že pro mne věřící katoličku to byl hodně silný týden, dozvěděla jsem se toho hodně a ještě více si uvědomila. Díky Bohu, že jsme pod jeho záštitou a že nás nikdy neopustí! Doufám, že si to uvědomilo plno lidí...kdyby i jenom jeden člověk, tak už to za to stálo!

■ **Livie, 27 let:** Pro mne bylo rozdávání koláčků nová akce. Byla to dobrá možnost se přiblížit lidem a poznat, jak jsou přístupní k pozvání na Dny víry do KCMT. Občas neměli čas nás vyslechnout, ale aspoň jsem si vyzkoušela, jaké to je mluvit s lidmi venku. Někteří z nich si po chvíli uvědomili, že to myslíme dobře. Příště bych do toho šla znova lépe připravená. Bůh touhle akcí obdaroval nás všechny.

■ **Zuzka, 20 let:** Rozdávat lidem koláčky s pozvánkou bylo pro mne nádhernou zkušeností. Nedala jsem si za cíl lidi za každou cenu „nacpat“ na program, ale spíš jim přinášet naději a ukázat jim, že církev je otevřená. Největší radost mi udělala skupinka pivařů, kterým můj pizza šnek udělal fakt radost a když slyšeli, že koncert je zadarmo, tak docela i vypadali že by se přišli mrknout. Díky rozdáváním jsem se začala na lidi okolo sebe dívat jinak – jako na Boží děti, které jen ještě neví, že jsou Boží.

Beseda nad filmem „God's not dead“

P. Pavel Maria Mayer

*„Učiňme člověka“
(divadlo)*

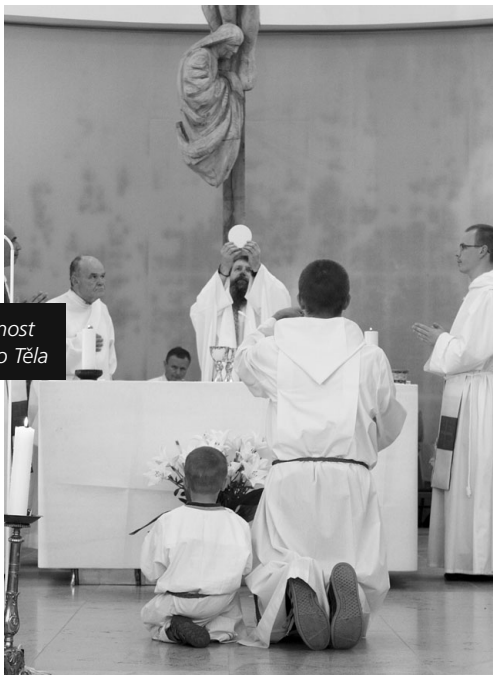
*Přestávka ve foyer
a ochutnávka zmrzliny*

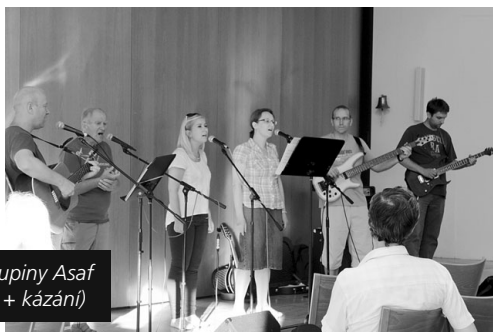
*„Hodů la Adonáj“
hudební sdružení Tof Toda*

*Slavnost
Božího Těla*

*Koncert skupiny Asaf
(svědectví + kázání)*

Život s Bohem

za nás nikdo neodžije...

Magdalena Brunová, rodačka ze Sokolova, se k nám do farnosti dostala celkem prozaicky. Našla si v Praze podnájem mezi svatým Františkem a KCMT. I když se pak přestěhovala o kus dál, do Horních Měcholup, zůstala farnosti věrná. A mimochodem, na podnájem vzpomíná ráda, hostitelé – farníci – byli velmi milí a bydlelo se jí tam dobře.

Magdaleno, vyrůstala jsi v Sokolově v době komunismu...

Rudý a šedý Sokolov, průmyslové město...br. Jsem nejmladší ze tří sester a jediná rodačka ze Sokolova, všichni ostatní se narodili v Litomyšli, odkud pochází můj rod. Litomyšl je nádherná, úplně něco jiného než Sokolov. Naši se přestěhovali do severozápadních Čech kvůli bytu a práci. Tatínek, horník, tam dva roky dojížděl za prací. Rodiče si mysleli, že to bude jen přechodné bydliště, což se bohužel nestalo.

Jak se vám tam, katolické rodině, tehdy žilo?

Krom toho, že jsme chodili pravidelně do kostela, byl tatínek navíc aktivní lidovec, takže jsme měli několik minusů... Jako dítě jsem to tolik nevnímala. Nicméně jsem věděla, že ve škole nesmím říkat o tom, že chodíme do kostela.

Chápu, celá třída plná pionýrů...

Pozor, já jsem také byla pionýr a tenkrát jsem na to byla hrdá! Dokonce jsem byla předsedkyní pionýra ve třídě. Těšila jsem se do pionýra jako dneska děti do skauta a vůbec mi nedocházelo, co to je. Naši mi to nerozmlouvali. Jediné, co mi rodiče nedovolili, bylo jet na dvouměsíční pionýrské soustředění, v podstatě vymývárnu mozků. Byla jsem tenkrát asi jedenáctiletá a fakt bych tam ráda jela! Rodiče mě tam naštěstí nepustili, za což jsem jim do datečné vděčná.

Dnes se to zdá zvláštní, nicméně taková byla doba a děti to zase tolik neřešily...

Ano, například měli jsme takovou šifru. Místo abych třeba ve škole říkala, že jdu do kostela, byla jsem naučená, že jdu do města. Jednou vznikla cel-

kem bizarní situace. V úterý jsme s mamkou chodily na bohoslužbu slova. To zavedl jeden kněz místo zakázaných hodin náboženství. Bohoslužba slova v kostele byla povolena a tím se zakrylo, že šlo o náboženství pro děti. Jednou se ve třídě domlouvalo, kdy budou pionýrské schůzky. Zrovna to vycházelo na úterý. A já jsem se přihlásila: „Soudružko učitelko, v úterý nemůžu, my chodíme s maminkou do města.“ „Tak budete chodit do města jindy, ne?“ A já na to: „Když my chodíme vždycky v úterý...“

A jak se vám žilo ve farnosti?

Později, díky kněžím, kteří to tam trochu probudili, jsme se spřátelili s několika rodinami. A vzniklo tam i spolčo vrstevníků, když mi bylo asi patnáct let. Všichni na to vzpomínáme moc rádi. Byl to důležitý vklad do našeho dalšího života.

Jak ses dostala k hudbě, vedli tě k ní rodiče?

Táta hrával na klarinet, ale nikdy jsem ho neslyšela, jen o tom vyprávěl (smích).

Tak to muselo být pro Tvůj vývoj velmi důležité...

(smích) Podobně nám vyprávěl, že jezdíval autem, ale jako rodina jsme auto nikdy neměli.

Moje starší sestry chodily do hudebky na klavír, takže jsem je automaticky následovala. Pak jsem dostala kytaru a učila jsem se na kytaru. Ve farnosti potom onemocněl pan varhaník a já začala zkoušet hrát i na varhany. V patnácti jsem musela nemocného varhaníka vystřídat úplně.

A u varhan jsi zůstala dodnes. V KCMT obstaráváš varhanní doprovod pro obě nedělní dopolední mše. Kolik let už jsi zde?

Sedm let. Začalo to ale tím, že jsem si všimla, že u sv. Františka někdy nikdo nehrál na varhany. Přestože jsem vděčná, když můžu při mši být „jen“ přítomná, jsem přesvědčena, že když člověk něco od Pána Boha dostane, tak by tím měl sloužit. Takže jsem se nabídla na občasně hraní.

Dalším mezníkem byla tenkrát postní doba a blížící se Velikonoce. Chystaly se obřady jak v kostele sv. Františka, tak i v novém KCMT. A uvědomila jsem si, že v KCMT není žádná schola. U Františka má třicetiletou tradici schola „Láskovců“, jak jim pracovně říká, ale ti neměli kapacitu obsáhnout

vše. Začala tedy vznikat schola v KCMT, oslovila jsem i svou sestřenicí Marušku Machovou s manželem, to jsou skvělí muzikanti, a rozjelo se to. Tehdy byla v neděli jedna mše, před ní se ráno nacvičovalo se scholou. Scházelo se nás běžně asi deset, o velkých svátcích i více...

Ted' jsou v neděli mše dvě po sobě a scholistů míň než prstů na jedné ruce...

Mrzí mě to. A to z různých důvodů. Jedním je to, že nepochybují, že je mezi farníky zajisté hodně darů, kterými si můžeme navzájem sloužit, a zdá se mi, že jich hodně zůstává ladem.

Víš, je mi úplně jasné, že má někdo někdy těžký týden nebo těžké období, kdy potřebuje jít v neděli na mši, kde jen spočine a „nechá se obsloužit“. Ale trochu trnu při pocitu, že se z toho pro někoho stává zvyk. Čím víc je lidí, kteří jen užívají „servisu“ bohoslužby, tím míň je těch, kteří by tvořili společenství schopné druhé podepřít. A nosné společenství potřebujeme všichni.

Nosné společenství potřebují i kněží, za jejichž častou vyčerpanost neseme spoluvinu. Je zcela jiné, když kněz předsedá bohoslužbě živého společenství věřících, kteří vtahují slyšené slovo opravdu do života, nechají se přetvářet a učí se sloužit, nebo když jde o bohoslužbu, kde je víc těch, kteří sice jeho slovo slyší rádi, ale jinak to s nimi nehne.

Budu zas mluvit za sebe: je úplně jiné, když hraju při mši, kde jsou lidé zapojení, bdělí, modlí se, zpívají... než při mši, kde většina neotevře kancionál, natož pusu. Nikdo za mě život s Bohem neodžije. Vše, co vloží do života s Ním a s Jeho společenstvím, se mi vrátí. Je třeba změnit filozofii života.

Viktor Frankl řekl něco ve smyslu: nemůžeme se jen ptát, co ještě můžu od života čekat, ale co život čeká ode mě. Když totiž čekáme něco od života, čekáme nějaký ten servis, potřebujeme pořád nějaké dopingy. Řekla bych, že to může být důvodem, proč někteří tak chválí kytarovky. Tam je totiž rytmus a decibely a to člověka nakopne a je chvíli happy. Obecně nemám nic proti kytarovkám, když jsou s mírou, jsem v nich sama zapojená. Jen mi je líto, když se chválí přes míru a když v tom vidím důvody, které nejsou životodárné.

Člověk nemůže žít jen z dopingů. Nemůže žít ani jen z dortů. Základem pro fyzický život je obrazně chleba s máslem. Něco zcela obyčejného, co však má velkou hodnotu, a pokud je za tím poctivá lidská práce, má to ještě vyšší hodnotu a navíc je to fakt moc dobré! Převáděno na muziku: i to, co v sobě nemá strhující rytmus, má dispozici mít v sobě spoustu povzbuzení a síly pro život – když si dáme práci a pomůžeme tomu, tak to tam najdeme.

To ovšem vyžaduje úsilí, když člověk nemá jen přijímat určitý nedělní servis...

Ano, to vyžaduje. Ale jak jsem řekla: život s Bohem za mě nikdo neodžije. A poctivý život je jak pro věřícího, tak nevěřícího obyčejně dřina. I pro mě je často nedělní služba náročná: ráno příprava, zkouška se scholou, mše, zkouška před druhou mší, hraní na druhé mši, při mších hlídat a myslet na spoustu věcí, občas se potrápit s varhanami... (ale díky některým, v poslední době zvláště otci Michaelovi, je toho trápení s varhanami stále méně). Poté jsem někdy slušně vyřízená. Ale na druhou stranu je to také obohacením. To, že můžu něco do liturgie vnést, se mi vrací. A to platí všude. Když člověk očekává jen servis, nebuduje ho to. Ale to už se trochu opakuju, promiň.

A máš nějaký oblíbený styl? Mluvíly jsme o kytarovkách, při Noci kostelů zde proběhlo zpívání písní z Taizé, které si nacvičovala s Petrem Šilhavým...

Muzika by měla nést krásno a krása je podpis Boha, řekl kdosi moudrý. Každý druh muziky nám může zprostředkovat určitou část Boží tváře. Mám tedy ráda každou dobrou muziku obecně, i tu li-

turgickou. Starší muzika v sobě navíc nese „dědictví otců“, které je pro nás velkým bohatstvím, a je třeba o ně pečovat s úctou.

Jak se Ti vlastně v KCMT hraje?

Není tu dobrá akustika, takže kvůli tomu často neslyším, že lidé zpívají, dokonce někdy neslyším, co hraju...

Ale hraješ dobře. Možná jako Tvůj táta na klavírnet, ale to nevíme...

Dík! (smích) Ovšem když někdy slyším, že lidé zpívají, tak mám velkou radost a velmi mě to povzbudí. Také když přede mší nacvičuju nějakou písničku a lidé reagují a zpívají se mnou. To si užívám! Aktivní věřící při mši dál společenství budují. Tady je velká touha, abychom společně zpívali, modlili se, společně prožívali. Možná je ještě pořad dost lidí, kteří tuto touhu nevnímají a spíš mají pocit, že o ně nikdo nestojí a že by byli jen na obtíž. Ptám se, co s tím?

A ještě k jedné letošní novince. Co jsou pondělní modlitební setkání v KCMT?

K tomu mě přivedlo dlouhodobější přemýšlení, co se scholou, a taky zkušenost, že muzikanti někdy nejsou kvůli službě tolik soustředění na slovo, které se čte při liturgii, a prostě potřebují taky čerpat, když slouží, a to někdy opravdu hodně. A když nás otec Michael jednou vyzýval k vytvoření skupinek se zaměřením na Lectio Divina, řekla jsem si, že to je ono, a zkusili jsme zkoušky z neděle rána přeložit na pondělí večer a před zkoušku zařadit od 19 hodin cca půlhodinové Lectio, které je otevřené pro kohokoliv. Zkouška pak začíná v 19.40 a trvá zhruba do 21 hodin. Tyto zkoušky jsou určeny především pro sborové a náročnější věci. V neděli pak cca 20 minut před každou mší je malá zkouška, na které s těmi, kteří na danou mši přijdou, přezpíváme písně, které se zrovna budou zpívat, protože ne vše je všem známé.

A nějaký vzkaz na závěr?

Jsem vděčná za každého člověka, který mi jakoliv pomohl. Za spolubojovníky, co se týče zpívání a hraní při mši, i spolubojovníky na jiných polích. Za všechny farníky, kteří jsou bdělí a vnímaví. A moc se těším na další spolubojovníky a další etapy v této tak nádherně rozmanité farnosti.

**Děkuji za rozhovor.
Martina Jarošová**

■ **Pavla Zavadilová:** *Magdalenu Brunovou znám od vidění již několik let. Poznala jsem ji jako zdatnou a vzdělanou sbormistryni, dirigentku, zpěvačku, multiinstrumentalistku. Je velice milá a empatická, ale dokáže si zjednat i pořádek na zkouškách a prosadit svou představu. Obdivuji její nasazení a výdrž nejen při hudebním vedení mší, ale i její píli a vytrvalost v povzbuzování lidí ke zpěvu. Mrzí mě, že se schola přes veškeré Magdalenino snažení nerozrůstá tak, jak by se vzhledem k velikosti naší farnosti rozrůstat mohla. A tak volám spolu s Magdalenou: „Nebojte se zapojit a přispět svým hudebním projevem i vy!“ A dodávám, že s Magdalenou je vždy radost pracovat i se setkat!*

■ **Marie Křivanová:** *Na Magdaleně obdivuji především velkou trpělivost, kterou s námi má. Neodradila ji ani naše chabá účast na zkouškách scholy. Dále se mi líbí, jak neúnavně povzbuzuje účastníky bohoslužeb ke zpěvu a nacvičuje s nimi písně přede mší svatou.*

Svatý Prokop

Sv. Prokop poustevník, mnich, zakladatel Sázavského kláštera je v Čechách uctíváný jako světec již od 11.–12. století. Na začátku 13. století byla jeho svatost potvrzena Římem oficiálním svatořečením. Na rozdíl od svých předchůdců sv. Václava, sv. Ludmily a sv. Vojtěcha není Prokop původem z vládnoucího rodu a jeho pozemský život plný zvláštností a ne zcela rozluštěných tajemství nebyl ukončen násilnou smrtí.

Narodil se v dobách působení sv. Vojtěcha koncem 10. století v Chotouni u Staré Kouřimi (kdysi oblast Zličská a poté Slavníkovská)

„Byl tedy blažený opat Prokop, rodem z Čech, jenž ve slovanském písmě od nejsvětějšího biskupa Cyrila někdy vynaloženém a od církve kanonicky schváleném byl dokonale vzdělán. Nejprve byl zdatným (ženatým, syn Jimram) knězem světským, žil počestně a byl oddán pravé a čisté službě Boží. Později jako štítem

jsa ochráněn mitrou mnišského řádu bez otřesu trávil život sám s jediným Bohem v závazku víry... vyzbrojen jsa nebeskými zbraněmi usadil se pod klenbou jedné opuštěné jeskyně, kterou obývalo tisíc ďáblů; ohradiv se tu na svou ochranu hrázemi ctností proti dorážení neřestí, útokům duchovních nepravostí a šípům pokušení, počal mužně bojovati modlitbami, bděním a posty přirážejí své myšlenky ke skále, jenž je Kristus“ (z latinské legendy Vita Minor S. Procopii, 12. století, přeložil B. Ryba).

Prokopův tvrdý a náročný poustevnický život neodrazoval, ale ve spleťtostech a násilnostech raného středověku naopak přitahoval mnohé odhodlané muže s touhou bojovat se zlem v sobě a Zlým ve světě v duchovním osamění. Tací se přidávali k Prokopovi a nechali se jím otcovsky vést. Podobně jako již od 3. století na Východě a posléze i na Západě vznikala kolem otce Prokopa v Sázavě na začátku 11. století malá poustevnická kolonie s kostelíkem Panny Marie a sv. Jana Křtitele, životadárny zárodek budoucího slovanského kláštera s benediktinskou observancí navazujícího na apoštolské dílo a zkušenosti sv. Cyrila, sv. Metoděje a sv. Benedikta (patronů Evropy). K proměně mnišské osady v klášter (organizační oporou života kláštera jsou řeholní pravidla a úřad opata) dochází kolem roku 1032 po setkání Prokopa s českými přemyslovskými knížaty Oldřichem a jeho synem Břetislavem I. Slovanský klášter je panovníky nadšeně potvrzen, rozšířeno jeho obdarování. Prokop je svobodnou volbou svých věrných souputníků, mezi nimiž jsou i jeho synovec Vít a syn Jimram, s nadšením české nobility ustanoven jeho prvním opatem. Sázava začíná růst do podoby proslulého duchovního a kulturního centra a opory samostatného českého státu.

Po Prokopově smrti 25. března 1053 (svátek Zvěstování Panny Marie a v oktávu svátku sv. Benedikta), kterou Prokop prorocky předvídal, když otcovsky nabádal své žáky, aby byli ve všech budoucích protivěnstvích trpěliví, nenechali se sváry rozdělit, nebylo již pro jeho žáky ani okolní lid pochyb, že omilostněn Bohem mezi nimi žil světec. Pověst o jeho svatosti se šířila po celých Čechách a Moravě. Český král Přemysl Otakar I. Prokopa přičleňuje k zemským patronům. Římský papež stvrzuje jeho svatost 4. července 1204. Prokop začíná růst ve svém novém věčném životě bez konce jako nebeský přímluvce a divotvůrce. Jako světec je uctíván napříč věky i konfesemi – církví římskokatolickou,

pravoslavnou, řeckokatolickou. Uznáván je i některými protestantskými církvemi. Poutá pozornost badatelů profesionálů i amatérů.

Se sv. Prokopem se spojuje obrovské množství zázraků, které se děly za jeho pozemského života i po jeho smrti až dodnes (zapsány v legendách, předávány z úst do úst, ponechávány ve skrytosti) – uzdravení nemocných, pomoc hledajícím, odsouzeným, osvobozování duchovně spoutaných Zlým. V různých časech vystupuje více nebo méně do popředí jeho milosrdenství nebo mužný vytrvalý boj s protivenskými a útočícími Zlem – boj za uzdravení a svobodu.

Sázavský klášter, místo života a smrti sv. Prokopa, vyslyšených proseb a zázraků se proto stává poutním místem. Také v okolní sázavské přírodě poutníci najdou prameny-studánky, další přírodně krajinářské útvary i ty, kterých se dotýkaly lidské ruce (Prokopova-Čertova brázda s křížovou cestou, Votočnice, kapličky) svázané s prokopskými legendami a pověstmi předávanými písemně, ale i z úst do úst od jedné generace ke druhé.

Pozoruhodnou svatoprokopskou památkou umístěnou přímo v kostele sv. Prokopa je barokní milostný obraz sv. Prokopa, tzv. Prokopova pravá podoba. Čas od času poutníci od baroka až dodnes zahlédnou zázračné proměny výrazu jeho tváře malířem zachycené jako tváře blažené s pokorně skloněnými očima. V kryptě kostele je také část tělesných ostatků sv. Prokopa.

Díky životu v blízkosti Boha a zázračnými znameními během pozemského i nebeského života bývá sv. Prokop označován jako divotvůrce, nebeský přímuvce. Je patronem České země a také patronem

horníků, zemědělců nebo vinařů. Prosby k němu směřují za uzdravení a osvobození.

Díky jeho ochotě žít se prací vlastními rukama, ulehčovat starosti zarmoucených a těšit je, pomáhat chudým a sirotkům a odvaze je uznáván napřesvědčvěky také těmi, kteří se necítí být běžnými věřícími.

(www.klaster-sazava.cz)

Legenda o Čertově brázdě

Poustevník Prokop, který dříve žil v Prokopském údolí v Praze, žil nyní v malé jeskyňce u řeky Sázavy. Při modlitbách ho však stále něco rušilo a tak se rozhodl najít příčinu. Nemohl však stále na nic přijít, až to konečně objevil. A to bylo tedy překvapení – byl to čert. I poustevník se rozhodl s ním zápasit a nad čertem vyhrál. Co si s ním ale počne? Vyhnat čerta nemohl, protože by zase škodil někomu jinému. Zabít ho nemohl – byl to přeci čert a ty zabít nejde. Tak se rozhodl, že ho přinutí pracovat. Zapřáhl čerta do pluhu a čert musel orat. Tak tedy vznikla Čertova brázda – přírodní útvar, který se táhne od Sázavy až k Chotouni u Českého Brodu, rodného Prokopova města.

Iva Synková

zprávičky z Farní charity

Milí přátelé,

jednu červnovou sobotu jsem s několika kamarády slavila narozeniny. Šlo se nás narozených začátkem června v partě sedm a už mnoho let pravidelně pořádáme společnou oslavu. Kolem půlnoci jsem se vrátila domů, skulila se do postele a okamžitě upadla do slastného spánku. K vědomí mě probralo vyzvánění mobilního telefonu. Nemohla jsem uvěřit, že už by mohlo být ráno. Když jsem otevřela oči, byla v pokoji tma jako v ranci. Displej hodin nad mojí postelí ukazoval 01.25 a na mobilu vesele blikalo jméno Jardy Olšanského. Věděla jsem, co se stalo, ještě dřív než jsem zvedla telefon. Jarda mé podezření pouze potvrdil. Naše prostory v KCMT poctili svojí návštěvu nezvaní hosté. Jarda volal policii a ode mne se očekávalo, že dorazím, abych zhodnotila první škody.

Pustila jsem si na hlavu studenou vodu, abych byla schopná rozumného uvažování. Řídit jsem samozřejmě nemohla, ale pánové od policie byli tak hodní, že si pro mne přijeli až domů. S hrůzou jsem čekala, co všechno nám zloději z kanceláře odnesli. Cenné věci jsou samozřejmě zamčené v kovových skříních a trezorech, ale i ty by bylo možné vypáčit.

Dojeli jsme ke KCMT a já jsem odemkla dveře od naší kanceláře. Okno bylo dokořán, po zemi se všude válely papíry, které zloděj vysypal ze šuplíků. Neпоřádek to byl strašný. Zmizely všechny počítače, monitory, myši. Zůstalo pár kabelů, které asi zloději neměli čas odpojit. Zloděj pobral i všechny náhradní mobilní telefony. Zcela nepochopitelně si odnesl i sluchátko od pevné linky, které mu určitě k ničemu nebude. Zmizely také všechny sáčky se sypným čajem, můj stojan s tužkami, nůžky a krabička od kancelářských svorek. Svorky byly vysypané po celé kanceláři. Zamčené skříně našťěstí byly nedotčené. Mně se strašně ulevilo, protože na zázemí zůstala veškerá hotovost, ceny a všechny kartotéky také byly nedotčené.

Museli jsme čekat na vyšetřovatele, kteří přijeli místo činu ohledat. Ti zavolali techniky, tak jsme čekali ještě na ně. Jarda s jedním z policistů šli obejít dům a našli v křoví jeden z počítačů a monitor. Elek-

tronika byla sice mokrá, ale funguje. S jedním z policistů jsme začali sepisovat protokol. Ono tedy nebylo nic k řešení. Sepsali jsme první škody, viditelné na první pohled. Sdělila jsem panu podporučíkovi, že nepodezřívám nikoho ze zaměstnanců a ani jsem v poslední době nikoho se zlou nepropustila. Potom jsme si tak normálně povídali a čekali, až technici skončí. Jeden z policistů byl vysloveně kouzelný, chodil po chodbě a opakoval: „Sekal bych jim ruce, sám bych je držel, ne já bych si i seknul, krást v kostele, okrádat charitu, to je děs. Sekal bych jim ruce a žádné vězení...“ Poprvé v životě jsem viděla, jak se berou otisky prstů i bot a stírají stěry. Bylo to jak v moderní detektivce. Kdyby se nejednalo o moji kancelář a můj ukradený počítač, asi bych se výborně bavila.

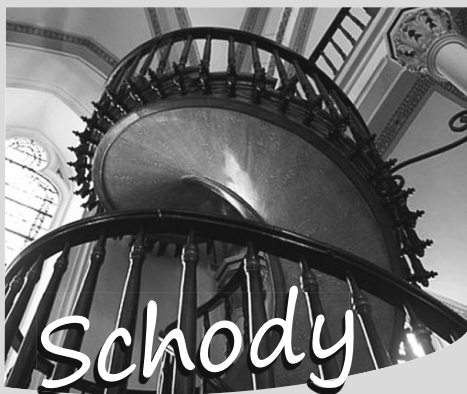
Konečně byli pánové hotoví a mohla jsem od kanceláře vejít. A úplně na konci celé akce jsem odhalila nejhorší ztrátu: pachatelé sebrali úplně všechny klíče, které jsme v kanceláři měli. Naštěstí to byly naše interní klíče a ne klíče od bytů našich klientů. I tak bude největší finanční částka pojistného plnění pokrývat výměnu zámků na většinu našich skříní a polovinu dveří v KCMT. Pojistná smlouva byla zamčená v jedné ze skříní, od kterých ukradli klíče, a tak jsem jen doufala, že jsme dobře pojištěni. I když jsem se při uzavírání nových pojistných smluv snažila myslet na všechny možné eventuality.

Než se všechno sepsalo a prozkoumalo, bylo šest hodin ráno. Pánové mne naložili do auta záahové jednotky a zase odvezli zpátky domů. Cestou ještě žertovali, že pustí u nás před domem sirénu, abych měla u sousedů dobrou reklamu. Nemělo smysl jít spát, tak jsem si uvařila další kafe a začala se chystat do kostela.

V pondělí jsme kancelář uklidili. Syn jedné z klientek je zámečník, tak nám odemknul nedobytné skříně a vyměnil u všech zámků. Zjistila jsem, že jsme opravdu dobře pojištěni a tak se mi ulevilo. Byla to zajímavá zkušenost a ještě s tím bude spousta papírování. Nicméně ukradená technika nebyla nová, data máme zálohovaná, škodu zaplatí pojišťovna, navíc máme konečně uklizenou kancelář a na čaji ať si pachatel klidně pochutná.

Děkujeme za dary vhozené do kasičky v kostele sv. Františka z Assisi, kde se shromáždilo 494 Kč. Přeji vám pokojné léto.

Eva Černá

Schody v Santa Fé

V klášteře Loretánských sester v Santa Fé v USA, stát Nové Mexiko, jsou schody, které údajně zhotovil sám svatý Josef.

Psal se rok 1872. V Santa Fé se usadily Loretánské sestry a získaly od biskupa svolení postavit si kapli, ve které by se konaly bohoslužby pro lid. O dva roky později byla hotova. Jenže ouha! Měl kůr, ale z důvodů lidského selhání chyběly k němu schody. Dalo se na něj vylézt pouze po žebříku. Kůr byl přitom velmi důležitý, jednak kvůli varhanám, jednak kvůli chórovým modlitbám sester. Nenašla se ale žádná firma, která by byla ochotná schody udělat.

Řeholnice se proto obrátily o pomoc ke sv. Josefovi, patronu řemeslníků. Modlily se k němu nově. Když ji skončily, zaklepal na klášterní bránu nějaký vousatý muž středního věku v chudém oblečení. Přijel na oslu. Sestře, která mu otevřela, řekl, že slyšel o jejich potížích se schody a nabídl svoji práci. Začal ještě tentýž den, dal si ale podmínku, že nechce být nikým rušen a nepotřebuje žádnou pomoc, ani jídlo ne. V kapli se zevnitř uzavřel s tím, že odemkne, až bude s prací hotov.

Sestry neznámému tesaři příliš nedůvěřovaly. Udivovalo je zejména, že jeho vybavení tvořily pouze dvě kladiva, jedna pilka a drobnější tesařské

nástroje. I dnes by ke zhotovení takového schodiště bylo zapotřebí několika řemeslníků s elektrickým nářadím, předtím by ale museli vypracovat projekt alespoň dva inženýři. Vyloučeno, aby si na to troufl jeden člověk úplně sám, navíc s tak chatrným vybavením.

Za necelé tři měsíce však onen podivný řemeslník otevřel svatyni – a sestry úžasly. Ke kůru se vinulo nádherně vyřezávané dřevěné kruhové schodiště. A co bylo zvláštní a dokonce proti přírodním zákonům – konstrukce postrádala jakoukoliv vnější stabilitu. Chyběla tady centrální opora, kolem které by se schody točily, neexistovalo ani žádné připevnění ke stěně, ani upevnění nahoře a dole. Teoreticky bylo nebezpečné jít na kůr. Navíc se ve schodišti nevyskytoval jediný šroub nebo hřebík. Krom toho si neznámý tesař nepřivezl žádné dřevo, sestry se

domnívaly, že ho nakoupí u místních podnikatelů. Zjistilo se však, že u nikoho z místních obchodníků se dřevem si neznámý muž na oslu nic nekupoval. Ukázalo se též, že tvrdé dřevo, z něhož jsou schody vytesány, nepochází z žádného stromu, které v tom kraji rostou. Jeho původ je zahalen tajemstvím, odborníci si s tím dodnes nevědí rady. Počet schodů činil přesně 33, tolik, kolik let žil Ježíš Kristus na zemi.

Po otevření kaple obdivuhodný tesař náhle zmizel. Představená

Matka Magdaléna mu chtěla zaplatit, sháněla se po něm – ale nebylo ho. Nikdo v Santa Fé jej nepotkal. Pouze schodiště, které zhotovil, stojí dodnes a navzdory fyzikálním zákonům lze po něm bez obav vystoupit na kůr a nikdy nebyla od jeho vyhotovení – roku 1874 – zaznamenána jakákoliv nehoda.

Celý tento příběh líčí představená Matka Magdaléna ve svém deníčku. Schodiště v Santa Fé je zázrak. Zároveň ale podává svědectví ještě o něčem jiném. O tom, jakou úžasnou sílu má upřímná modlitba. I když Pán většinou na ni neodpovídá zázrakem, jako tomu bylo v tomto případě, přesto její obrovská duchovní moc tím není v žádném případě umenšena.

Richard Bauman

Kaple Loretto

CO BYLO A CO BUDE?

co BYLO

Z kroniky Sněhové vločky

■ Schůzka 5. 6.

Sešly jsme se jako obvykle v 15.45, ale Veverka přišla později. Po chvíli čekání jsme to vzdaly, už bylo jasné, že budeme jenom čtyři. Potom jsme šly za kostel a tam jsme hrály míčové hry např. na třetího a taky jsme si házely s frisbeem. Zbytek schůzky jsme dělaly kytičky z organzy. Když jsme opalovaly konce, tak nám několikrát zhasla svíčka a musely jsme se dělit o jednu jehlu, což taky bylo zajímavé, ale stejně se nám povedly. Takle schůzka se mi LÍBILA!!

Zapsala Tkanička

■ Cyklistická a králičí výprava

Měly jsme sraz u kostela, od něj jsme vyrazily na kole a jely k Lucce domů podívat se na králíky.

Zúčastnila se: Beruška, Veverka, Drápek, Tkanička, Žabka, Můmie, Sušenka, Pája a 2 světlušky sestry Anetka a Deniska.

Dorazily jsme k Lucce, Lucka nám představila králíčky. Já jsem si vyndala malou králíci a dala jsem jí jméno Čiperka!! Potom jsme se rozloučily a jely jsme směr Opatov. Blízko od něj si ty dvě ségry vyzvedla máma. A my pokračovaly dál až na Františkovu faru. Na faře jsme hrály hry a potom opékaly burty na grilu. Já jsem si je dala s holkama a hrály jsme hry. Potom jsem musela odjet, ale bylo to super!! Musím říct, že tuhle výpravu jsem si opravdu užila! A těším se na příští výpravu!!

Zapsala Veverka

■ Skautský dobrý skutek

S oddílem jsme se rozhodly zapojit se do projektu Skautský dobrý skutek, se světluškami jsme při jedné schůzce uklízely kolem kostela a skautky si připravily disciplíny pro děti na Den dětí v KCMT.

Trénink na vodu advanced

Kanoistický trénink

na slalomové trati v pražské Tróji

V polovině června drásaly nervy diváků televizního kanálu ČT sport výkony nejlepších světových kanoistů ve světovém poháru ve slalomu na dech beroucích vlnách umělé tratě v Pražské Tróji. Málokdo by uvěřil, že jen s týdenním předstihem do stejných vod zabrousili i odvážlivci z naší farnosti.

14. 7. odjíždí parta vedená Honzou Procházkou do Slovinska a Rakouska na akci Voda advanced. Pro-

tože v plánu jsou těžké vodní terény, účastníci dostali šanci pod Honzovým vedením něco natrénovat v Pražské Tróji. Tréninky byly zatím dva. Výcviku se zúčastnil i slalomový profesionální trenér a závodník Martin Buchtel. A tak pod dohledem nejzkušenějších naší farníci statečně bojovali ve vodním kolbišti. Trénink začal na klidné vodě v nadjezí a pak šlo do tuhého. Účastníci museli zakusit i dobrovolné opuštění lodi. Vlastními těly proplavali spodní část trati a podali neuvěřitelně statečné a úspěšné výkony, kterými prokázali schopnost sebezáchry. Kdo má zájem, hlaste se Honzovi Procházkovi, ještě nějaký trénink během července s vámi zvládne.

co BUDE

■ Voda advanced 14. až 21. 7.

Tábor dobrodružství na cestě kolem světa v Lejčkově 18. 7.–1. 8. 2015

Informační stránka tábora je na webu <http://kskp Praha.org/tabor.php>.

■ Vodácký tábor 8. až 16. 8.

Informace a přihlašování přímo u Vaška, hlavního vedoucího (viz níže).

Celoroční činnost ve školním roce 2015/2016

■ POZVÁNKA pro děvčata, skautský oddíl Sněhová vločka

Ahoj, chtěla bys poznat nové kamarádky a najít takové, na které se půjde opravdu spolehnout? Zažít a vyzkoušet si spoustu zajímavých věcí? Máš ráda přírodu? Hraješ ráda hry? Báví Tě výlety?

Nabíráme nové členky do družinky světlušek (holčičky z 1.–4. třídy) a družinky skautek (starší holky). Pokud by ti bylo 15 let nebo víc a chtěla by ses

podílet na vedení našeho oddílu jako vedoucí, tak tě také rády uvidíme.

První schůzka v novém školním roce bude v pátek 4. 9. od 15.30 v klubovně v KCMT; na této schůzce se domluví čas schůzek (pokúsíme se zachovat schůzky v pátek, světlušky 14.15–15.45 a skautky 15.45–17.15). Přijďte se podívat.

Scházíme se jednou týdně u nás v klubovně nebo jejím okolí, zhruba jednou za měsíc máme výpravu do přírody jednodenní nebo i s přespáním, v zimě jezdíme na jarňáky na hory, v létě na tábor.

Kontakt: <http://skautisvjiri.webnode.cz/>

vedoucí oddílu Lucie Skrčená

l.skrцена@seznam.cz, tel: 721 770 421

■ POZVÁNKA pro kluky, křesťanský sportovní oddíl

Do vedení dětí a mládeže se hlásí nová generace sportovních nadšenců. Kromě Marka Stehlíka se chce do práce pustit Matouš Jarolímek, Marek Fried a Vilém Zavadil. Nápomocna bude i starší generace, aby poskytla své odborné licence na vedení Ministerstvem školství řízených výcviků. Chceme kromě sportu klást důraz na sebevýchovu v duchu skautského výchovného systému, schopnost hodně vydržet, přinášet oběti pro vlastní zranění i pro druhé. Chceme se věnovat nejen posilování svých svalů, ale i dobrých vlastností a kamarádství. Ze sportů nebude chybět softball, zdokonalování v plavání, sjezdové lyžování, běžky, cyklistika, hry v přírodě, trénink přežití v přírodě a tábornické dovednosti. Plánovaná první schůzka bude ve čtvrtek 17. září v 17.00 hodin, sraz před KCMT.

Kontakty na vedoucí:

■ **Sport a kultura, vedení KSK:** Jarda Olšanský
tel.: 603 256 411, jarda.olsansky@kskp Praha.org

■ **Oddíl a tábor vřát:** Jarda Diki Šrámek
tel.: 605 974 863, jarda.diki@seznam.cz

■ **Oddíl a tábor skautek:** Lucie Skrčená
tel.: 721 770 421, l.skrцена@seznam.cz

■ **Dobrodružný tábor:** Vítek Zahradník
tel. 724 362 736, taborksk@gmail.com

■ **Vodácký tábor:** Václav Olšanský
tel.: 775 521 404, V.Olsansky@seznam.cz

■ **Voda advanced:** Honza Procházka
tel.: 608 228 730

dobrovolníci, dobrovolnice, dobrovolničata

Milí přátelé,
tak už je tady léto, na které se těší asi nejen děti školou povinné, ale i dospěláci. Děkuji všem, kteří se zapojili s pomocí v tomto prvním pololetí. Sice nebylo tolik lidíček, kolik by bylo třeba, přesto se udělalo hodně práce.

Přes léto bude trocha pracovního klidu. Bylo by však dobré průběžně likvidovat plevele v dlažbě okolo KCMT. Máme k dispozici postřik. Po jeho aplikaci rostliny uhynou a je třeba je odstranit. Kdyby měl někdo čas, tak budeme rádi za pomoc. Hlaste se u správce KCMT pana Šebka.

Do dobrovolnického kalendáře si můžete zapsat tyto termíny DOBRO DNU – 24. října a 12. prosince.

Z nabídky programu bych vás ráda pozvala na prodloužený víkend rodin s dětmi do Smečna. Pořádá ho Rodinné centrum Praha ve spolupráci s naší farností. 25. 9.–28. 9. Během tohoto víkendu bude v dopoledních hodinách program pro rodiče. Děti budou mít zajištěné hlídání a svůj program. Odpoledne bude čas pro rodiny s možností zapojit se do připravených aktivit nebo vyrazit na výlet. Informace a přihlášky na www.rodinnecentrumpraha.cz. Neváhejte a přihlaste se co nejdříve.

Krásné, milostiplné léto prožité v Boží ochraně a blízkosti.

Vlasta Hamalová

*koordinátorka dobrovolníků
a programu*

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

Barátová, Veronika Katarín:

Není anděl jako anděl.

Vydalo KNA, cena 139,- Kč.

Poslední dobou jako by náš svět, plný nejistoty a beznaděje, chtěl zkrásnět. Svět zaplavili andělé. Nepřeberné množství publikací se věnuje andělskému fenoménu a probouzí ve čtenáři touhu po zážitku. Jsou však mnohé andělské terapie, vykládání andělských karet, zjevování se andělů a různé formy komunikace s nimi v souladu s křesťanskou vírou? Tato malá útlá knížečka může posloužit jako orientační „rozcestník“, protože zkrátka ve světle křesťanské tradice „není anděl jako anděl“.

S autorkou, sestrou Veronikou z komunity Blahoslavenství, bude setkání 1. října v KCMT.

Chapman, Gary:

Láska jako životní styl.

Vydalo nakl. Návrat Domů, cena 275,- Kč.

Tato kniha v kapitolách o laskavosti, trpělivosti, schopnosti odpouštět, pokoře, zdvořilosti, štědrosti a poctivosti podrobně popisuje „životní styl lásky“. Autor na příbežích skutečného života ukazuje překážky a nedorozumění, která narušují mezilidské vztahy, a navrhuje možná řešení. Kniha je neocenitelným zdrojem moudrých rad a inspirací pro budování spokojeného života naplněného láskou.

Barhoň, Jiří:

Pane faráři,

já vás budu muset zabít!

Vydalo KNA, cena 119,- Kč.

Ideální čtení na odpočinek a odreagování od běžných starostí. Kniha obsahuje třicet pět humorných příběhů inspirovaných hlavně životem v církvi. Autorem je katolický kněz působící na Plzeňsku.

Holasová, Zuzana:

POPOUPO aneb

podivuhodná pouť pouští.

Vydalo nakl. Paulínky, cena 249,- Kč.

Čtení na prázdniny, k vodě, na chalupu, do vlaku... pro děti, ale i rodiče.

„Michal, Tomáš a Alžbětka upřeli zrak stejným směrem. Zpočátku neviděli nic než poušť, ale brzy se zpod obzoru daleko před nimi vynořil trpytíový obláček a zvětšoval se a zvětšoval, až se z jeho středu vyhoupl jezdec. Nádherný jezdec na bílém koni. Na jeho zbroji jiskřilo slunce, prsní pancíř na bílé tunice zářil stříbrem a za ním, v závoji zlatého pisku, který zvedala kopyta cválajícího koně, vlál pláště rudý jako plamen. „Drakobjice“, vydechl okouzleně Tomáš a nemohl z krásného jezdce spustit oči.“

MC DOMEČEK • YMCA PRAHA / www.mc-domecek.cz / ČERVENEC–SRPEN 2015

Od září 2015 hledáme do našeho týmu nové aktivní maminky. Pokud máte chuť potkat nové lidi, přiložit ruku k dílu a dělat něco pro druhé v renomované neziskové organizaci, ozvěte se na tel. 773 993 985 (koordinátorka MC) či na e-mail mcdomecek@praha.ymca.cz. Jedná se o neplacenou práci, která přináší zkušenosti k nezaplacení. Hledáme rovněž lektorku na AJ pro dospělé – placená práce.

■ Během prázdnin bude MC Domeček otevřen každé úterý a čtvrtek od 9.30 do 12.30 hodin (do 13. 8.). Vstup je 50 Kč za dospělé osobu.

■ 4. 7. / 10.00–12.30 – Tvoříme z korálků a papíru. Přijďte si odpočinout od všedních starostí. Tvořivé odpoledne pro dospělé a děti od 9 let. Cena 80 Kč, materiál v ceně.

■ 11. 8. / 10.00–12.30 – Tvoříme z fimu. Tvořivé odpoledne pro dospělé a děti od 9 let. Cena 80 Kč, materiál v ceně.

■ PRÍMĚSTSKÝ TÁBOŘÍK sovičky BUBU

KDY: 17.–22. srpna a 24.–29. srpna 2014
vždy v 8.00–13.00

KDE: MC Domeček YMCA Praha,
U Modré školy 1, Praha 11

CENA: 300,- Kč dítě/den
500,- Kč 2 sourozenci/den
1 400,- Kč dítě/celý týden
2 300,- Kč 2 sourozenci/týden

URČENO PRO: děti 2–7 let

Maximální počet dětí na den: 10

Přihlásit se je možné na vámi vybrané dny, na týden či na 14 dnů.

Informace/přihlášky: mcdomecek@seznam.cz

ŽIVOT FARNOSTI • AKCE • SETKÁNÍ

■ Setkání společenství Hnutí fokoláře o prázdninách – vždy od 20 hod. v KCMT budou v pondělí 13. 7. a 3. 8. Slovo života na červenec: „*Budte dobré myslí. Já jsem přemohl svět.*“ (Jan 16, 33) a slovo života na srpen: „*Žijte v lásce.*“ (Ef 5,2) – Kontakt: Jana a Viktor Friedovi, tel. 731 625 949.

■ Setkání maminek na mateřské dovolené během prázdnin nebude. První poprázdninové setkání bude ve středu 16. září od 9.30 do 11.30 na faře u kostela sv. Františka. Srdečně zve Katka Friedová, tel. 603 286 513).

■ Setkání Život z víry bude po prázdninách 9. září ve farním sále u sv. Františka od 19.00 hod. Jāhen Urban

■ Páteční dopolední setkávání (nejen) pro starší se v červenci a srpnu konat nebude – sejdem se znovu první pátek v září, tedy 4. 9. v 9 hod. na bohoslužbu slova v kapli KCMT a poté na společné posezení ve foyer. Přejeme všem požehnané letní dny a těšíme se na vás v září! Jana a Viktor Friedovi

INZERCE • NABÍDKA • POPTÁVKA

■ FOTOATELIÉR pro rodinné, dětské, portrétní a prezentační fotografie, svatební reportáže a jiné.

NOVÁ SLUŽBA PRO IMOBILNÍ OBČANY

docházíme fotografovat průkazové fotografie v domácím prostředí, v domech s pečovatelskou službou, v domovech důchodců apod.

Vše dle domluvy. Jana Procházková, tel: 602 240 223, Felix Pašek, tel.: 724 929 765. E-mail: czp-praha@seznam.cz, <http://www.foto-felli.cz>

■ MALÍŘSTVÍ a LAKÝRNICTVÍ – profesionální práce českých řemeslníků: bytové i nebytové prostory. Vše domluvíme. Lukáš Procházka, tel.: 732 724 374, Miroslav Uhlík, tel.: 732 400 733.

■ KADERNICTVÍ Karhanová • pánské/dámské
• nízké ceny • pro invalidní a seniory možnost návštěvy. Domluva/objednání tel.: 724 392 794

■ Hledáme hodnou paní na občasně hlídání 5leté dcery (v případě nemoci). Vhodný přivýdělek k důchodu (80 Kč/hod nebo dohodou). Věřící rodina. Tel.: 723 240 710, e-mail: salvap@post.cz

■ TĚSNĚNÍ OKEN. Provádím montáž silikonových těsnění do drážky. Dlouhá životnost. Úspora topení až 20 %. Tomáš Rus, tel. 775 910 301

■ Vyučuji a doučuji angličtině žáky a žákyně základních škol. Docházím do rodin a vyučuji i u mne doma. Nejlépe v oblasti Chodova a Jižního Města, není podmínka. Tel.: 606 48 68 48

■ Nabízím pomoc nemocným a osamělým Anežka Králová, tel. 222 962 239, mob. 731 705 279

■ Nabízím stavební práce, údržbu • Martin Štark, tel. 720 588 758, stark.m@seznam.cz

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY • ČERVENEC/SRPEN

1. Aby **politická odpovědnost** byla na všech úrovních prožívána jako vysoká podoba lásky.
2. Za křesťany **v Latinské Americe**, aby tvář v tvář sociálním nerovnostem vydávali svědectví lásky k chudým a přispívali k bratrštější společnosti.
3. Za mladé lidi, aby na přímluvu svatého Jáchyma a Anny měli odvahu **vstupovat do manželství a vychovávat děti**.
1. Za dobrovolníky, aby se velkoryse věnovali **službě potřebným**.
2. Abychom uměli vyjít ze sebe a stali se bližními pro ty, **kdo se nacházejí na okraji mezilidských a společenských vztahů**.
3. Abychom **na přímluvu Panny Marie Nanebevzaté** šťastně došli k cíli své pozemské pouti.

KONTAKTY • PRÁZDNINOVÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–st 8.30–14.00, čt 16–17.30

Úřední hodiny kněze:

* Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

* Pátek 16.00–17.30

	Kostel sv. Františka	Kaple bl. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	–
Pátek	18.00	–
Sobota	–	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30

** V době prázdnin je nejlépe využít ke kontaktu s knězem čas kolem bohoslužeb, neboť ve standardní úřední hodiny nemusí být k mání.*

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou nebo kdykoliv po dohodě

	☎ / mob.	e-mail
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (administrátor)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Ladislav Souček (farní vikář)	242 485 828, 603 932 427	cernymost@yahoo.com
Pavel Urban (jáhen)	272 911 264	
Václav Šebek (past. asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (past. asistent)	603 256 411	Jaroslav.Olsansky@intax.cz
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT 4200060575 / 6800 • farnost 19-9362170227 / 0100

Příští uzávěrka bude 15. srpna 2015 Náklady na 1 výtisk 12 Kč

fchodoviny@gmail.com

fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha–Chodov / 2015 / ročník 14

• redakce: Katka Friedová, Anežka Králová / typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tisk: TLAMA design